

Λίγα λόγια για τον Δημήτρη

Με τον Δημήτρη ουσιαστικά ξεκινήσαμε μαζί την επαγγελματική μας καριέρα. Εκείνος κάποια χρόνια μεγαλύτερός μου, εγώ ακόμα φοιτητής.

Θυμάμαι ξεκάθαρα την εικόνα του το 1995 καθώς έτυχε να είμαι παρών στην πρώτη συζήτηση με τον πατέρα μου για το ενδεχόμενο συνεργασίας.

Θυμάμαι ότι μαζί καθίσαμε για τα πρώτα μας ασφαλιστικά μαθήματα, με δάσκαλό μας, τον αείμνηστο Αιμίλιο Ζαρφτσιάν.

Θυμάμαι ότι επίσης μαζί πραγματοποιήσαμε τις πρώτες μας συναντήσεις με ανασφαλιστές. Μαζί πήγαμε το πρώτο μας επαγγελματικό ταξίδι στην Γερμανία, για να συναντήσουμε τους εκπροσώπους της Gerling.

Θυμάμαι, πριν την συνάντηση, να προσπαθεί ο ένας να δώσει θάρρος στον άλλο.

Θυμάμαι μετά την συνάντηση να λέμε ο ένας στον άλλο ότι για πισυρικάδες τα πήγαμε πολύ καλά.

Θυμάμαι την απόφαση να πάμε οι δύο μας μαζί για πρώτη φορά στην Ύδρα το 2001, σε ένα περιβάλλον που δεν μας ήταν καθόλου οικείο.

Θυμάμαι την αρχική στεναχώρια μου όταν αποφάσισε να αποχωρήσει, η οποία μετατράπηκε σε χαρά όταν είδα πόσο πολύ ήθελε να δοκιμάσει κάτι δικό του. Η όμορφη περιπέτεια της Survey A.E. κράτησε 13 χρόνια. Στο διάστημα αυτό φυσικά συνεχίσαμε την συνεργασία αλλά και την επικοινωνία.

Θυμάμαι την συζήτηση που κάναμε το 2013 όταν επέμεινα, και τον έπεισα, να επιστρέψει, αναλαμβάνοντας την θέση του Διευθυντή Διαχείρισης Κινδύνων.

Ουσιαστικά δεν είχε φύγει ποτέ.

Θυμάμαι την κοινή μας προσπάθεια, εκείνα τα χρόνια, να κατανοήσουμε τις αρχές και όχι κανόνες του Solvency II.

Θυμάμαι το άγχος και την αγωνία να φτάσουν σωστά τα πρώτα XBRL αρχεία στην εποπτεία.

Θυμάμαι την προετοιμασία μας, κάθε χρόνο όταν ζύγωνε η άνοιξη, για τα ετήσια συνέδρια ασφαλιστών. Τα ατελείωτα κοινά χιλιόμετρα με αυτοκίνητα, ελικόπτερα και αεροπλάνα. Το άγχος πριν ξεκινήσουμε, την επικοινωνία που είχαμε χτίσει με τα μάτια όταν χρειάζοταν κάποια διορθωτική ενέργεια κατά την διάρκεια. Την ικανοποίηση και το χιούμορ του τις στιγμές χαλάρωσης μετά τα συνέδρια όπου «*φυσικά και όλα πήγαν καλά*», όπως έλεγε πάντα.

Θυμάμαι τα πειράγματα για το σήμα κατατεθέν του, τα τύπου sea and city δετά μπλε παπούτσια του αιώνιου έφηβου που είχαν σχεδόν ταυτιστεί με το γούρι της ομάδας. Ή τις τιράντες, που είχε προσθέσει τα τελευταία χρόνια στην γκαρνταρόμπα του και ήταν ο μοναδικός της ομάδας που μπορούσε να υποστηρίξει. Χάρη στον Δημήτρη η κουραστική εμπειρία της περιοδείας σε όλη την Ελλάδα, γινόταν πραγματικά διασκεδαστική. Τόσο που όλοι λέγαμε πόσο μας έλειψε η εμπειρία αυτή το 2020 και το 2021 που δεν καταφέραμε να βγούμε στον δρόμο.

Δημήτρη τίποτα από όλα αυτά δεν θα είναι πλέον ίδιο.

Θυμάμαι την χαρά του κάθε φορά που το Εκπαιδευτικό Κέντρο λάμβανε την έγκριση της εποπτείας για κάποιο εκπαιδευτικό πρόγραμμα και τον ενθουσιασμό του όταν σχεδίαζε το επόμενο που θα έστελνε προς έγκριση.

Θυμάμαι το αίσθημα ασφάλειας που ένιωσα όταν ο έφηβος γιος μου, Μελάς, εξεδήλωσε την επιθυμία πριν λίγο καιρό να καταλάβει καλύτερα την δουλειά που κάνει ο πατέρας του, όταν σκέφτηκα ότι θα καθίσει με τον Δημήτρη κάποιες ώρες για να ακούσει για τον θεσμό της ασφάλισης.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον ενθουσιασμό στα μάτια του γιου μου μετά την πρώτη δίωρη συζήτηση με τον Δημήτρη.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον ίδιο ενθουσιασμό που παρέμεινε στα μάτια του μετά το τρίτο 2ωρο «μάθημα» με τον Δημήτρη μόλις την περασμένη Πέμπτη οπότε και έπρεπε να τους διακόψω. Αν τους άφηνα μπορεί να συνέχιζαν μέχρι το βράδυ.

Ο Δημήτρης είχε ΚΑΙ το χάρισμα του δασκάλου. Είχε το χάρισμα να κρατάει ζωντανό το ενδιαφέρον ενός εφήβου μες το κατακαλόκαιρο μετά από πολύωρες συζητήσεις για τις ασφαλίσεις. Είχε το χάρισμα να κάνει ευχάριστη μία διήμερη διαδικασία εκπαίδευσης και αυτό μπορούν να το πιστοποιήσουν οι χιλιάδες ασφαλιστές που παρακολούθησαν τα εκπαιδευτικά προγράμματα. Το Εκπαιδευτικό Κέντρο ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ ήταν δικό του δημιούργημα. Για τον λόγο αυτό, τώρα που θα φέρει το όνομά του, είναι δική μας ευθύνη να συνεχίσει να λειτουργεί με το ίδιο πάθος και αποτελεσματικότητα. Διότι δεν είναι δυνατόν κάτι που φέρει το όνομα «*Δημήτρης Βαρσάμης*» να είναι μέτριο. Στη μνήμη του, εμείς που μένουμε πίσω, δεν θα το επιτρέψουμε.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την αντίδρασή μου το πρωί του Σαββάτου όταν άκουσα το συγκλονιστικό νέο του χαμού του.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι για αρκετές ώρες περίμενα να μου επιβεβαιώσει κάποιος ότι όλο αυτό ήταν ένα κακόγουστο αστείο.

Δυστυχώς όμως δεν ήταν έτσι. Δυστυχώς όμως ήταν αλήθεια.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τον Δημήτρη για τη διάφανη αξιοπρέπειά του, για την απaráμιλλη ακεραιότητά του.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη φωτεινότητα στο βλέμμα του όταν μιλούσε για την Δώρα, την γυναίκα της ζωής του. Το βλέμμα αυτό παρέμενε ίδιο μετά από 30 χρόνια σχέσης.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη γαλήνη στο πρόσωπό του όταν μιλούσε για τις κόρες του, την Χρυσούλα και την Αιμιλία. Η ευτυχία που πρόλαβαν να του προσφέρουν αυτά τα δύο κορίτσια δεν περιγράφεται με λόγια και αυτό ήταν κάτι παραπάνω από φανερό όταν τον άκουγες να μιλά για εκείνες.

Το μοναδικό παρήγορο που μπορώ να σκεφτώ αυτή τη στιγμή, είναι ότι όλοι έχουμε πάρα πολλά που θα θυμόμαστε και δεν θα ξεχάσουμε ποτέ από τον Δημήτρη. Πρώτα η οικογένειά του και στην συνέχεια όλοι εμείς που είχαμε την τιμή να τον γνωρίσουμε.

Καλό σου ταξίδι Δημήτρη.